

אלו נערות פרק שלישי כתובות

ד א מיי פ"א מהלכות
נערה ה' טו סמג
עשין דז טור אה"ע סי'
קנא:
ה ב מיי ע"ה ה' א:
ו ג מיי ע"ה ה' א:

מוסף רש"י

אף קנס במקום מבר.
אף קנס י"ט לה אע"פ שם
מכר משמאלה לביאה עד
שתיאל שמי שערות, וקדם
שנתלה לביאה י"ט מכר
ואין קנס, ומשפטי שמי
שערות ועד שתיבגר י"ט
קנס ולא מכר, וכן נגזרות
לנערות ששה חדשים (וחדין)
ב: ובע"ז קטן פ"ג. בא
עליה ומתה. לא הספיק
האז להעמידו בזין עד
שמתה (קטן פ"ג). כסף
ישקול. במתה נאמ, כסף
כמוהו. התולדות.
האמר במאנס את הצולה
(דברים ב) קטן המנוב
חמשים כסף בשביל מוכר
צמולה (ע"ז י). שיהא
זה כמוהו. התולדות
ומהר"ם התולדות כ"ה.
הקטן המנוב קנס המתה
לקנס האונס, מה להלן
חמשים אף כולו חמשים,
ומה כסף האמור כולו
שקלים דמיני יקול, אף
להלן שקלים, דלא מינא
מעוט (ע"ז י). ובע"ז
קטן פ"ג. ולר"ע עקיבא
דאמר אין קידושין
הופסין בחייבי לאוין.
אין קדושין תופסין לאשה
האסורה על המקדשה
בלאו, ורבין פליגי עליה
ואמרי בחייבי כריתות הוא
דלא תפסי אצל חייבי
לאוין תפסי (פוסה י"ח).
דקמי (יבמות ג) חלן
ועשה כה אמרין לאמר
חלטה כלום, כלומר אין
התאמר תופס בה, דקס
ליה השמא בלא יבנה, ואמר
בגמ' (שם ג) תנא רבי
אומר אין הנדבית הללו
אמורים אלא לרבי ר"ע
שהיה עושה חלטה בערוב
(קדושין טו). מן הכל.
סמן חייבי לאוין, עושה ר'
עקיבא ממזרין. הולד
ממזר, דקסבר אין קדושין
תופסין בחייבי לאוין (שם
טו). שהיה אמרה תורה
לא יקח, וספקי ליה ולא
יהלל ועד, דמשמע חלון
הוא עושה ועד, שחמוללן
מן הכהונה, ואינו עושה
ממזרין, וכיון דאין הולד
ממזר שייך ס"ל קדושין
תופסין בחייבי לאוין
דכהונה, דא אין קדושין
תופסין אין הולד ממזר,
כתנאן על שאין לה קדושין
עלו הולד ממזר (שם).
בואו ונצוהו על עקיבא
בין יוסף. שמרבה פולין
בשראל (שם) שנסוף הכה
משפאל (שם). שהיה
אומר כל שאין לו
ביאה בישראל, כל איש
בשראל שאין בואו ממזרת
באשה שיאל עליה, הולד
ממזר. הולד שטל
ממזרת ביאה ממזר (שם
טו). ובע"ז שם שם.

נערה נערה הנערה. פי' רבינו חננאל דמחזק נערה דריש כולה
מלתא נערה נערה הנערה ואין נראה לר"ם דלא כמיז נערה
מלתא דה"א אלא הוהא דמוציא שם רע למודיה כדמוכח בסוף פרקין
ועוד הקשה רבינו יצחק מה צריך חד לגופיה הא איכא נערה אחרינא
בפרשה אלא פי' הקונטרס עיקר:
בתולה בתולות הבתולות. כאלן
נמי פ"ח דמחזק קרא
נפקי כולהו ואין נראה דלא צריך חד
לגופיה דצמולה אחרינא כמיז:
וחד לאיתויי חייבי לאוין. הקשה
ר"י בן רבינו מאיר אכתי
נימא חד לאתויי חייבי עשה וחד
לאתויי חייבי לאוין ואכתי חייבי
כריתות מנא לן ומיך דלחייבי לאוין
ועשה לא צריך אלא חד קרא דהא
דמשמע שיש בה הויה ורלויה לקיימה
לא הוה צריך קרא לרבינו הלך
מחד רבינא מרבינא אין רלויה
לקיימה דהיינו חייבי עשה וחייבי
לאוין כיון דאית בהו הויה ואידך
רבינא לחייבי כריתות ולמאן דלמר
אין קדושין תופסין בחייבי לאוין
הוי חד רבינא לחייבי עשה ואידך
לחייבי לאוין וחייבי כריתות ור"ם
ולשמוק מלו תהיה לנאה ולא יעטרך
להך רבינא וי"ל דאיטריך למידרש
ולו תהיה לנאה מדעתה (י):

אייתרין א"הו תרי ב'ו' וחד
רבינא ככז באונס וחד
במפתה ור"ם ומנא לן דחד לאתויי
חייבי כריתות אימא דתרווייהו אמו
לרבינו חייבי לאוין וחד לאונס וחד
למפתה וי"ל דלהא לא צריך דלגופיה
שזה ילפינן אונס ומפתה מהדדי:
מ"י ו'לאפוקי מהאי תנא. פי' תנא
דבריתא אצל מפיך
ממרווייהו תנאי שמוכחים בצרייתאן:
ולרבי עקיבא דאמר ב'ו' ואף
ע"ג דר"ש התימני פליגי
בדהיא אר' עקיבא צהחולץ (יבמות
דף מד. ודף מט.). הכא לר"ש בן מנסיא
פריך דאי סבר כר"ע מאי בנייהו פי'
זינו לר"ש התימני דמדנקט רלויה
לקיימה ולא נקט שיש בה הויה משמע
דיש שאין רלויה לקיימה ויש בה הויה:
חיר' ור'ין הוא עושה ואינו עושה
ממזרים. משמע דהא
צהא תליא דכיון דלא הוי ממזר

קדושין תופסין וכו' משמע בפרק החולץ (שם דף מה:) מה אשת אב
דלא תפסי בה קדושין והוולד ממזר כו' נור"ע נמי משום דיליף
בזהחולץ דיש ממזר מחייבי לאוין קאמר דאין קדושין תופסין בחייבי
לאוין ותימיה דלרבי יהושע א"ע' דאין ממזר מחייבי כריתות כדיליף
בשיליה החולץ (שם דף מט.) מודה דאין קדושין תופסין בחייבי כריתות
כדפריך ס"פ ר"ג ביצמות (דף עג. עב) איטריך לאשמעינן דאין
קדושין תופסין בחייבי כריתות וצ"פ החולץ (שם דף מד: ושם) קאמר
דלרבי יהושע פגום מיהא הוי מחייבי כריתות משום דעשהא זונה
וזהנה לא הויה אלא מהנהא דלא תפסי בה קדושין כדמוכח בצמורה
(דף כט: ושם) וקאמרין נמי בזהחולץ (יבמות דף מד: ושם) הכל מודים
שמעון התימני דא"ע' דלמר אין ממזר מחייבי לאוין הי"מ חייבי
מודים ר' יהושע דא"ע' דלמר אין ממזר מחייבי כריתות הי"מ חייבי
תופסין בחייבי כריתות ואפ"ה לא הוי ממזר ולהכי לא מני למימר דמודה בזכותי ועוד ויש לומר דלר"ש התימני ולר"ע ודאי הא צהא
תליא דליכא מידי דלא תפסי בה קדושין והוולד כשר רק שהוא דומה לאשת אב אצל לר' יהושע א"ע' דאין קדושין תופסין בחייבי
כריתות כדילפי' בסוף האומר (קדושין סח. ושם) לא הוי ממזר אלא מחייבי מיתות כ"ד כדיליף ר' יהושע בסוף החולץ (יבמות מט. ושם) אצל
קשה דל"כ לר' יהושע אין קדושין תופסין בצלמנה לכ"ג לר"ב דלמר כפ"ק דתמורה (דף ז: ושם) כל דלמר רחמנא לא תעביד אי עביד
לא מהני דהתסי' פריך ליה והרי אלמנה לכ"ג דקאמר רחמנא לא יקח ותנן כל מקום שיש קדושין ויש עבירה כגון אלמנה לכ"ג כו' ומשני
אמר לך רבא שאני התם דא"ק לא יחלל חלולין הוא עושה ואינו עושה ממזרים ולר' יהושע ליכא לשנויי הכי ור"ם דאין קדושין בסוף האומר
(דף סו: ושם) כי משכח דלא תפסי קדושין באשת אב מאי פריך התם ואימא תרווייהו באשת אב הא לכתחלה הא דיעבד אמאי לא יליף
מינה דכל היכא דהוי ממזר לא תפסי בה קדושין כיון דהא צהא תליא כדפירשנו וי"ל דאכתי לא שמעינן ממזרות בשאר חייבי כריתות
כל כמה דלא מיימיה התם היקישא דר' יונה דמלגא יקח ולא יגלה דאיירי באשת אב וצשומרת יבם של אביו לא שמעינן מינה ממזרות
באשת איש ובאחות אשה דיש הימא לאיסורין וכל דכוותיהו אצל לבסוף דמימיה היקישא דרבי יונה התם איכא למילף צעלמא כדפירשנו:
(וכן משמע בפרק ד' מיתות לזכא מאן דפליגי דבחייתו כריתות לא תפסי קדושין וט"ו נשים דפוטרות נרומיהן מן החלטה ואי קדושין תופסין בחייבי כריתות
אי"כ היו עולין לחלטה כמו חייבי לאוין כדאמר התם בפ"ג משפחה חייבי לאוין תפסי בה קדושין ולכן עולין לחלטה והיה ממני' אמאי ככ"ע דהא
קאמר עלה דפלוגתא לא קא מייירי: **מ"א** בנייהו. תימיה אמאי לא קאמר איכא צמורה סוטה שאיכרה ותימיה ממנוי שלא כדרכה וגיירשה דאית בה
הייה לכ"ע כדאמרין בסוף החולץ הכל מודים צהא על הסוטה שאין הוולד ממזר):

תוספות ר"ד

לה קנס: ומקשינן אמתי'
קרי כאן ולו תהיה לאשה
אשה הראויה לו. פי'
באשה הראויה לו יתן
קנס דמקיים בה ולו תהיה
לאשה. אבל באשה שאינה
ראויה לו דלא מקיים בה
ולו תהיה לאשה גם מן
הקנס היא פטור. א"ל
נער נערה הנערה. חד
לגופיה. פי' לכשייחד וחד
לאתויי חייבי לאוין. וחד
לאתויי חייבי כריתות. פי'
גבי אונס כתיב וכי ימצא

אף קנס במקום מכר. ומשום קנס נקט בת שלש אצל למכר מצת יוס
אחד ועד שתציל שמי שערות: **ואמאי.** יש להן קנס לנערות פסולות:
איקרי כאן נו'. אמתי' מקשי: **ה"ג נערה נערה הנערה.** באונס
כתיב כי ימצא איש נערה צמולה וגו' וכתיב צמריה ותנן האיש השוכב
עמה לאצי הנערה ודרשין נערה
יתירה וה"א יתירה דהנערה דמלי'
למיכתב ותנן לאציה: **חד לגופיה.**
לכשרה: **צמולה צמולות הצמולות.**
במפתה כתיב וכי יפחה איש צמולה
וקרא אחרינא צמריה כסף ישקול
כמוהו הצמולות ומלי למיכתב כמוהו
צמולות הא תלת דדרשין ה' יתירה
וצמולות דמלי למיכתב כמוהו
ולשמוק: **ההוא מיבעי ליה.** ההוא
הנערה הא דלא כתיב ותנן לאציה
מיבעי ליה לכדאצי שאס לא הספיק
האז להעמידו בזין עד שמתה פטור:
לאצי הנערה. משמע שהיא קיימת:
מיבעי ליה לג"ש. צמולה דכתיב
גבי מפתה מיבעי ליה לג"ש צמולה
צמולה לג"ש מה כסף האמור באונס
חמשים אף מפתה חמשים ומה
מפתה שקלים דכתיב זיה ישקול אף
חמשים של אונס שקלים קאמר:
כמוהו הצמולות. חמשים כסף
המפורשים במאנס את הצמולה:
שיאל זה. חמשים כמוהו הצמולות:
ומהר הצמולות. יהיו שקלים כזה:
וחד לג"ש. ומהי מופנה מלד אחד
ולמלידים הימנה: **ולאפוקי מהאי**
תנא. מתי' דקמיני יש קנס לממזרת
ולאחותו לאפוקי מהאי תנא: **שיש צה**
היה. שקדושין תופסין לו צה פרט
לאחותו ולכל חייבי כריתות דילפינן
בקדושין שאין קדושין תופסין בהן
בפרק שלישי (דף סו: ושם) ומה שמע
תהיה לשון הוית קדושין ור"ש בן
מנסיא משמע ליה תהיה לשון קיום:
הא נמי איש צה הויה. דקדושין
תופסין בחייבי לאוין והתם יליף לה:
ולר"ע דאמר אין קדושין תופסין
בחייבי לאוין. ביצמות צהחולץ (דף
מד:) בצרייתא הממזר גרושתו ר"ע
אומר אין לו צה קדושין: **מאי**
צנייהו. משום ר"ש בן מנסיא קא
פריך לה דאילו שמעון התימני שמעינן
ליה ביצמות (דף מט.) דפליגי עליה
ר"ע צהא דתנן אחרו ממזר כל שאר
בשר שהוא בלא יצא דברי ר"ע שמעון

התימני אומר כל שחייבין עליו כרת צדי שמים אלא לר"ש בן מנסיא
קא צעינן לה אי ס"ל כר"ע מאי איכא בין משמעוהא דתהיה לשון
קיום למשמעות דשמעון התימני אי נמי משמע ליה לר"ש בן מנסיא
לשון הויה אימעטעא לה ממזרין ומה בין רלויה לקיימה ליש צה הויה:
אלמנה לכהן גדול. דמודה צה ר"ע שקדושין תופסין לו צה ואע"פ
שהיא בלאו וכרבי סימאי והוא הדין גרושה להדימו: **מן הפל.** כל
הגולדים מחייבי לאוין: **לא יקח.** וסמין ליה ולא יחלל זרעו מדין כוונה
הוא מחללו ולא שם ממזרים צנייהו: **צומו ונלוט על עקיבא בן יוסף.**
שמרבה ממזרים צנייהו חס: **שהוא אומר כל שאין לו ביאה בישראל.**
צהא על אשה שאין לו צה הימא ביאה הולד ממזר אפי' אלמנה לכ"ג נמי:
חייבי
לאוין דתפסי בהו קדושין אצל כותי ועבד כו' ולא קאמר מאן הכל
קדושין תופסין בחייבי כריתות דתפסי בהו קדושין כו' אלמא דלר' יהושע אין קדושין
תופסין בחייבי כריתות ואפ"ה לא הוי ממזר ולהכי לא מני למימר דמודה בזכותי ועוד ויש לומר דלר"ש התימני ולר"ע ודאי הא צהא
תליא דליכא מידי דלא תפסי בה קדושין והוולד כשר רק שהוא דומה לאשת אב אצל לר' יהושע א"ע' דאין קדושין תופסין בחייבי
כריתות כדילפי' בסוף האומר (קדושין סח. ושם) לא הוי ממזר אלא מחייבי מיתות כ"ד כדיליף ר' יהושע בסוף החולץ (יבמות מט. ושם) אצל
קשה דל"כ לר' יהושע אין קדושין תופסין בצלמנה לכ"ג לר"ב דלמר כפ"ק דתמורה (דף ז: ושם) כל דלמר רחמנא לא תעביד אי עביד
לא מהני דהתסי' פריך ליה והרי אלמנה לכ"ג דקאמר רחמנא לא יקח ותנן כל מקום שיש קדושין ויש עבירה כגון אלמנה לכ"ג כו' ומשני
אמר לך רבא שאני התם דא"ק לא יחלל חלולין הוא עושה ואינו עושה ממזרים ולר' יהושע ליכא לשנויי הכי ור"ם דאין קדושין בסוף האומר
(דף סו: ושם) כי משכח דלא תפסי קדושין באשת אב מאי פריך התם ואימא תרווייהו באשת אב הא לכתחלה הא דיעבד אמאי לא יליף
מינה דכל היכא דהוי ממזר לא תפסי בה קדושין כיון דהא צהא תליא כדפירשנו וי"ל דאכתי לא שמעינן ממזרות בשאר חייבי כריתות
כל כמה דלא מיימיה התם היקישא דר' יונה דמלגא יקח ולא יגלה דאיירי באשת אב וצשומרת יבם של אביו לא שמעינן מינה ממזרות
באשת איש ובאחות אשה דיש הימא לאיסורין וכל דכוותיהו אצל לבסוף דמימיה היקישא דרבי יונה התם איכא למילף צעלמא כדפירשנו:
(וכן משמע בפרק ד' מיתות לזכא מאן דפליגי דבחייתו כריתות לא תפסי קדושין וט"ו נשים דפוטרות נרומיהן מן החלטה ואי קדושין תופסין בחייבי כריתות
אי"כ היו עולין לחלטה כמו חייבי לאוין כדאמר התם בפ"ג משפחה חייבי לאוין תפסי בהו קדושין ולכן עולין לחלטה והיה ממני' אמאי ככ"ע דהא
קאמר עלה דפלוגתא לא קא מייירי: **מ"א** בנייהו. תימיה אמאי לא קאמר איכא צמורה סוטה שאיכרה ותימיה ממנוי שלא כדרכה וגיירשה דאית בה
הייה לכ"ע כדאמרין בסוף החולץ הכל מודים צהא על הסוטה שאין הוולד ממזר):

התימני אומר כל שחייבין עליו כרת צדי שמים אלא לר"ש בן מנסיא
קא צעינן לה אי ס"ל כר"ע מאי איכא בין משמעוהא דתהיה לשון
קיום למשמעות דשמעון התימני אי נמי משמע ליה לר"ש בן מנסיא
לשון הויה אימעטעא לה ממזרין ומה בין רלויה לקיימה ליש צה הויה:
אלמנה לכהן גדול. דמודה צה ר"ע שקדושין תופסין לו צה ואע"פ
שהיא בלאו וכרבי סימאי והוא הדין גרושה להדימו: **מן הפל.** כל
הגולדים מחייבי לאוין: **לא יקח.** וסמין ליה ולא יחלל זרעו מדין כוונה
הוא מחללו ולא שם ממזרים צנייהו: **צומו ונלוט על עקיבא בן יוסף.**
שמרבה ממזרים צנייהו חס: **שהוא אומר כל שאין לו ביאה בישראל.**
צהא על אשה שאין לו צה הימא ביאה הולד ממזר אפי' אלמנה לכ"ג נמי:
חייבי
לאוין דתפסי בהו קדושין אצל כותי ועבד כו' ולא קאמר מאן הכל
קדושין תופסין בחייבי כריתות דתפסי בהו קדושין כו' אלמא דלר' יהושע אין קדושין
תופסין בחייבי כריתות ואפ"ה לא הוי ממזר ולהכי לא מני למימר דמודה בזכותי ועוד ויש לומר דלר"ש התימני ולר"ע ודאי הא צהא
תליא דליכא מידי דלא תפסי בה קדושין והוולד כשר רק שהוא דומה לאשת אב אצל לר' יהושע א"ע' דאין קדושין תופסין בחייבי
כריתות כדילפי' בסוף האומר (קדושין סח. ושם) לא הוי ממזר אלא מחייבי מיתות כ"ד כדיליף ר' יהושע בסוף החולץ (יבמות מט. ושם) אצל
קשה דל"כ לר' יהושע אין קדושין תופסין בצלמנה לכ"ג לר"ב דלמר כפ"ק דתמורה (דף ז: ושם) כל דלמר רחמנא לא תעביד אי עביד
לא מהני דהתסי' פריך ליה והרי אלמנה לכ"ג דקאמר רחמנא לא יקח ותנן כל מקום שיש קדושין ויש עבירה כגון אלמנה לכ"ג כו' ומשני
אמר לך רבא שאני התם דא"ק לא יחלל חלולין הוא עושה ואינו עושה ממזרים ולר' יהושע ליכא לשנויי הכי ור"ם דאין קדושין בסוף האומר
(דף סו: ושם) כי משכח דלא תפסי קדושין באשת אב מאי פריך התם ואימא תרווייהו באשת אב הא לכתחלה הא דיעבד אמאי לא יליף
מינה דכל היכא דהוי ממזר לא תפסי בה קדושין כיון דהא צהא תליא כדפירשנו וי"ל דאכתי לא שמעינן ממזרות בשאר חייבי כריתות
כל כמה דלא מיימיה התם היקישא דר' יונה דמלגא יקח ולא יגלה דאיירי באשת אב וצשומרת יבם של אביו לא שמעינן מינה ממזרות
באשת איש ובאחות אשה דיש הימא לאיסורין וכל דכוותיהו אצל לבסוף דמימיה היקישא דרבי יונה התם איכא למילף צעלמא כדפירשנו:
(וכן משמע בפרק ד' מיתות לזכא מאן דפליגי דבחייתו כריתות לא תפסי קדושין וט"ו נשים דפוטרות נרומיהן מן החלטה ואי קדושין תופסין בחייבי כריתות
אי"כ היו עולין לחלטה כמו חייבי לאוין כדאמר התם בפ"ג משפחה חייבי לאוין תפסי בהו קדושין ולכן עולין לחלטה והיה ממני' אמאי ככ"ע דהא
קאמר עלה דפלוגתא לא קא מייירי: **מ"א** בנייהו. תימיה אמאי לא קאמר איכא צמורה סוטה שאיכרה ותימיה ממנוי שלא כדרכה וגיירשה דאית בה
הייה לכ"ע כדאמרין בסוף החולץ הכל מודים צהא על הסוטה שאין הוולד ממזר):

6) [לקמן לט.], 7) [לקמן ט.
לח: א] [לעיל י. לקמן
לח: ד] [לקמן לו.],
8) [יבמות י. ושם נטמן.],
9) [יבמות מט.] קדושין
פל. סח. ט. [נמנות.
ש"ש.], 10) [לקמן לו.],
11) [דף ה: ט. מ"י כ"י,
שמות כב טז
5. אלמנה וגרושה
וה' וזה את אלה לא
אם בתולה
ממנוי יקח אשה: ולא
יחלל זרעו בעמיו כי אני
יהוה מקדשו:
ויקרא כ"ד, טו

תורה אור השלם
1. ונתן האיש השוכב
עמה לאבי הנער
חמשים כסף ולו תהיה
לאשה תחת אשר עשה
לא יוכל שלחה כל
ימיו: דברים כב כט
2. כי ימצא איש נער
בתולה אשר לא ארשה
ותקשה וישב עמה
ונמצא: דברים כב כח
3. וזכי ופתח איש בתולה
לא אשר לא ארשה עמה
עודה מחר ימירנה לו
לאשה: שמות כב טו
4. אם מאן ימצא אביה
לתחה לו כסף ישקול
במחר התולדות:
5. אלמנה וגרושה
וה' וזה את אלה לא
אם בתולה
ממנוי יקח אשה: ולא
יחלל זרעו בעמיו כי אני
יהוה מקדשו:
ויקרא כ"ד, טו

תוספות ר"ד (המשך)
איש נערה בתולה. וכתיב
בתרי' ונתן האיש השוכב
עמה לאבי הנערה דהו"ל
למיכתב לאביה וקרא
למיתה הוא. דרשינן נערה
וה' דהנערה תרי קראי
יתירי וד לרבינו חייבי
לאוין וחד לאתויי חייבי
כריתות. ואי קשיא הוא
בפ"ג דיבמות תנן כלל
אמר ביבמה כל שאיטרה
איטור עורה (קדושה)
לא חולצת ולא מתיבמת
עד אטור קדושה אלמנה
לכ"ג גרושה וחלוצה
לכהן הדין נחולצת ולא
מתיבמת. ומקשה בגמ'
ואמאי אין מתיבמת לית
עשה וידחה את לית.
ותריין רבא גזירה ביאה
ראשונה אטור ביאה שניה.
ותנ"א אם בעלו קנו
בביאה ראשונה ואסור
לקיימא בביאה שניה.
אם אלא מרובא בגט
שכבר פרוחה מצות יבמה
בביאה ראשונה. ואי'
דמיז למיתלין. אמרי'
התם חליצה במקום ייבום
אינה מצוה. והתם נמי
כתיב ולקחה לו לאשה
ורבמה. דאיכא למימר
באשה הראויה לו. ואפי'
אתי עשה ודחי את לית
הו"ל לית עשה דולו
תהיה לאשה ולדחי את
לית ואי"פ שהיא ממזרת
יקחה לו לאשה דהאי
ולו תהיה לאשה עשה
הוא כדאמרי' בפ' אלו הן
הלוקין בהלכה זר טמא
שאכל את הקדוש אונס
שגירש. אם ישראל הוא
מחזיר ואינו לוקח. והוי
לאו שניתק לעשה דהאי
ולו תהיה לאשה קאי אבל
ימיו דכל ימיו בעמוד
והחזיר קאי. וכיון דעשה
הוא לית ולדחי את לית
ואמאי דרשי' אשה הראויה
לו. ולקמן בפירקין י"ד טו
ע"א מקשה לה ר"כ ומתקן
לה: